

üles herra lapse silmi rätikuga finni fates, palkus „Issa meie“ palve ja läks siis noorema tütre sängi jure. — Saara jaanpisid ja ei teadnud õe surmasi ühtegi. — Kui mõne päwa pärast Matuse auda viidi, waatas praua wessise filmadega pööningi laubri aksast. Mistipoodud Ünnistegija tuijo kanti furnu firstu eel, koolilapsed käisid lauldes firsto järel. Betti olli lauljade ulgas; herra tuukus enam furnud kui elas koolmeistri ja firsto õpetaja wahel. Praua ohjas ahastusses kaebtuse eälega: „Juimalaga, juimalaga! minõ fallis lapsote!“ —

Üheksamal aiguse päeval pööras Saara elo poole; többi aitas paraneima. Aga waene laps ei näinud veel, filmad olid alles rõnge-foore al finni. Tema aeg läks iggawaks; prual ei olnud mahti allati tema sängi ees istuda ja juttu ajada. Hä meelega olleks praua oma tütrile Betti seltsits wötnud, aga väggise ei tohtinud ta terive lapse rõngede jute wöta. Ka olleks sefuggune wäckupa wötnine üks ülletohus olnud, mis iggaühel silma olleks paistnud. Üna peega oidiis tema aige õe, otsego tullukej eest ja wöera lapse tahtis ta meelega rõngede kätte wia. Tema füssis selepäraast meelitamiise kombel kas Betti tahals hä meelega aigete seltsits tulla, ja Betti olli kohje walmis. Niiud ei lahkunud Betti enam Saara sängi jurest, vaid olli vöd ja päravat tädditiutri seltsiline ja aijavõitja. Zooms sai lubba igga päw mõisa tulla, Bettid waatama, ja praua näitas enast mõlemade wasto elde. Et kül Betti ühtepulju aige ümber olli, rõuge määdasid kassi ja förmi üna